

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 14/2016-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. januára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 22 Cb 105/2013 a jeho uznesením z 31. októbra 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. decembra 2014 faxom a 2. januára 2015 poštou doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 ústavy a porušenie práva podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 Cb 105/2013 a jeho uznesením z 31. októbra 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 19. októbra 2011 Okresnému súdu Bratislava III návrh na začatie konania proti [REDACTED] (ďalej len „odporca“), z dôvodu, že „*sa dopustil protiprávneho konania voči žalobcovi, ktorému spôsobil ujmu šírením nepravdivých informácií adresovaných hlavným klientom žalobcu*“. Na tomto základe sťažovateľ uplatnil proti odporcovi nárok na zaplatenie sumy 23 013 095,41 € s príslušenstvom a žiadal, aby okresný súd zaviazal odporcu na vlastné náklady uviesť ospravedlnenie v denníku Hospodárske noviny vo forme platenej inzercie.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 21. februára 2013 rozhodol, že na konanie a rozhodnutie je miestne príslušným okresný súd.

Podaním z 29. novembra 2012 požiadal odporca okresný súd, aby uložil sťažovateľovi povinnosť zložiť preddavok na trovy konania podľa § 141a Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

O tomto návrhu rozhodol okresný súd napadnutým uznesením č. k. 22 Cb 105/2013-818 z 31. októbra 2014 tak, že sťažovateľovi aj odporcovi jednotlivo uložil povinnosť zložiť preddavok na trovy konania v sume 1 150 654,77 € do 30 dní od právoplatnosti uznesenia na účet okresného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

«Okresný súd Bratislava II vydal vyššie uvedené Uznesenie bez skúmania predpokladov na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov podľa § 138 O. s. p. a Uznesenie neobsahuje okrem citácie zákona žiadne relevantné zdôvodnenie, na základe akých skutočností súd vychádzal a akými úvahami sa riadil. Samotné strohé uvedenie

v Uznesení „čo jednoznačne vyplýva z predložených listinných dôkazov“ neobsahuje žiadne vysvetlenie, z akých dôkazných prostriedkov súd vychádzal pri rozhodovaní o uložení preddavku na trovy konania a s tým súvisiacim vysporiadaním sa s predpokladmi na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Odporca, ktorým je [REDAKOVANÉ] vyššie uvedenú sumu preddavku konania zložil na účet súdu. Sťažovateľ – žalobca vyššie uvedenou sumou 1.150.645,77 eur nedisponuje a v takom krátkom časovom úseku ju objektívne takmer žiadna právnická ani fyzická osoba (s výnimkou bonitných bánk) nie je schopná zabezpečiť.

Ujma spôsobená sťažovateľovi je o to markantnejšia, že v dôsledku arbitrárneho postupu okresného súdu hrozí, že dôjde k zastaveniu konania bez toho, aby sa jeho vec meritórne prejednala pred nezávislým a nestranným súdom, a to aj napriek tomu, že:

- sťažovateľ splnil všetky podmienky konania podľa procesných pravidiel platných v čase podania žaloby (ku dňu 19. 10. 2011) a zaplatil súdny poplatok v maximálnej výške 33.193,50 eur;

- okresný súd v odôvodnení Uznesenia ani pred jeho vydaním vôbec nepreskúmal esenciálnu podmienku na vydanie uznesenia o uložení povinnosti zložiť preddavok na trovy konania, či sťažovateľ splňa predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 O. s. p.:

- zákon č. 388/2011 Z. z., ktorým sa novelizoval Občiansky súdny poriadok a dopĺňal sa tzv. inštitút preddavku na trovy konania nadobudol platnosť 12. 11. 2011 a účinnosť až dňa 01. 01. 2012. t. j. až po podaní žaloby dňa 19. 10. 2011 (sťažovateľ preto objektívne nemohol mať o jeho existencii žiadnu vedomosť v čase podania žaloby) a sťažovateľ nadobudol práva účastníka konania, ktorých nemôže byť v rozpore s princípom právnej istoty zbavený.»

Sťažovateľ namieta, že napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo predovšetkým k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to predovšetkým z dôvodu, že napadnuté uznesenie nie je odôvodnené v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľ v tomto smere uvádza:

«Napadnuté Uznesenie je arbitrárne predovšetkým z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, pretože z neho nie je zrejmé, na základe akých skutočností dospel okresný súd k záveru, že je splnená dikcia ustanovenia § 141a O. s. p., t. j. že nie sú splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov, nakoľko ich v odôvodnení neskúmal...»

Samotné strohé uvedenie v Uznesení „čo jednoznačne vyplýva z predložených listinných dôkazov“ neobsahuje žiadne vysvetlenie, z akých dôkazných prostriedkov súd vychádzal pri rozhodovaní o uložení preddavku na trovy konania a s tým súvisiacim vysporiadaním sa s predpokladmi na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Podľa § 169 ods. 1 O. s. p. musí byť uznesenie o zložení preddavku na trovy konania odôvodnené. Táto zákonná požiadavka znamená vo vzťahu k posúdeniu jedného z predpokladov aplikácie § 141a O. s. p., ktorým je hodnota sporu, že v odôvodnení musí byť uvedená nielen suma životného minima k rozhodnému dňu, ale aj hodnota sporu k rozhodnému dňu, obe konkrétnym číslom, teda vyčíslené. Tieto dve číselné hodnoty musia byť následne porovnané, pričom z vykonanej matematickej operácie musí jednoznačne vyplývať, že hodnota sporu je väčšia ako suma životného minima. Vzhľadom na skutočnosť, že súd v odôvodnení Uznesenia opomenul ustáliť presné číselné hodnoty, nedošlo k dostatočnému preskúmaniu predpokladov na uplatnenie § 141a O. s. p. Takéto rozhodnutie je preto zaťažené vadou, pre ktorú v právnom prostredí nemôže obstať.

Podľa konštantnej judikatúry tiež podmienky pre oslobodenie podľa § 138 O. s. p. je potrebné skúmať v každom štádiu konania.

V dôsledku skutočnosti, že okresný súd uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť preddavok na trovy konania vo výške 1.150.645,77 eur (okrem zaplatenia maximálneho súdneho poplatku), svojvoľne obmedzil sťažovateľovi právo na prístup k súdu, lebo táto suma je značne neproporcionálna a predstavuje zásadné porušenie princípu legitímnych očakávaní účastníka konania.

Nakoľko z Uznesenia nevyplýva, na základe akých skutočností súd dospel k záveru, že sú splnené podmienky na uloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy konania, odôvodnenie Uznesenia nezodpovedá ústavným požiadavkám kladeným na rozhodnutie.»

Na podporu svojej argumentácie sťažovateľ v sťažnosti uvádza právne závery ústavného súdu, ktoré boli uvedené v jeho rozhodnutiach.

Sťažovateľ ďalej namieta porušenie práva na prístup súdu, poukazujúc na to, že splnil všetky predpoklady podľa zákona účinného v čase podania jeho návrhu – podal návrh 19. októbra 2011 a zaplatil súdny poplatok v sume 33 193,50 €.

„Následne, po podaní žaloby sa zmenil právny stav a dňa 12. 11. 2011 nadobudol platnosť a dňa 01. 01. 2012 účinnosť zákon č. 388/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Z. z. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

Tento právny predpis uložil novú povinnosť podľa § 141a O. s. p., ktorou je povinnosť zložiť preddavok na trovy konania v obligatórne paušálnej výške 5 % z predmetu konania. Predmetná zmena bola však do právneho poriadku zavedená až po podaní žaloby a sťažovateľ pri podaní žaloby vonkoncom nemohol počítat' s tým, že bude musieť zložiť preddavok na trovy konania vo výške 1.150.645,77 eur. Uvedená povinnosť fakticky bráni žalobcovi v jeho realizácii práva na prístup k súdu.“

Sťažovateľ aj túto argumentáciu podporuje právnymi závermi ústavného súdu, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Českej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva.

Podľa sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, bola porušená zásada rovnosti účastníkov v konaní a zásada rovnosti zbraní.

„Je nepochybné, že sťažovateľ má právo na to, aby jeho vec bola prejednaná meritórne bez nepripustného retroaktívneho pôsobenia zákona č. 388/2011 Z. z. a tak, aby mohol v plnom rozsahu realizovať svoje práva účastníka konania, ktoré mu vznikli v dôsledku podania žaloby dňa 19. 10. 2011.

Týmto postupom okresný súd porušil základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru v rozsahu, v akom tieto práva chránia rovnosť účastníkov súdneho konania.“

Sťažovateľ tiež namieta, že v prerokúvanej veci bol porušený jeden z princípov právneho štátu – princíp právnej istoty z dôvodu, že okresný súd aplikoval právny predpis,

ktorý sa stal účinným až po podaní návrhu sťažovateľom, čím pripustil retroaktívne pôsobenie predmetného právneho predpisu.

«K imanentným znakom právneho štátu neodmysliteľne patrí aj požiadavka „princíp právnej istoty“ a ochrany dôvery občanov v právny poriadok, súčasťou čoho je i zákaz spätného (retroaktívneho) pôsobenia právnych predpisov (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Sž/20/2010). Predmetné ustanovenie § 372u OSP môže predstavovať tzv. pravú retroaktivitu, nakoľko o pravú retroaktivitu ide vtedy, keď neskorší právny predpis so spätnou účinnosťou (s dopadom do minulosti – v našom prípade pred začatím súdneho konania) upravuje vzťahy, ktoré vznikli v minulosti (tým, že znemožňuje uplatniť si práva v súdnom konaní a znemožňuje mu prístup k súdu). V dôsledku toho nastáva stav, v rámci ktorého účinnosť neskoršieho právneho predpisu nastáva skôr ako jeho platnosť (skôr, než začal existovať).

Zákon sankcionuje nesplnenie povinností uhradiť preddavok na trovy konania zastavením konania. Uvedené fakticky znamená, že majetnosť žalobcu determinuje možnosť jeho prístupu k súdu, resp. v prípade nemajetnosti mu zabraňuje v realizácii práva na prístup k súdu. Uvedené deliace kritérium preto vytvára denegatio iustitiae, odopretie spravodlivosti. Uvedený záver je neprípustný a protiústavnosť indikoval tiež Ústavný súd SR v odôvodnení svojho rozhodnutia II. ÚS 131/2012-12.

Určenie pevnej sumy preddavku na trovy konania bez možnosti úvahy súdu určiť preddavok na trovy konania je v rozpore s princípom proporcionality, ktorý vyžaduje, aby zásahy do majetkových práv účastníka boli minimalizované na najnižšiu mieru. Nemá ísť teda o mechanické určenie vo výške 5 % z predmetu konania, ale mali by sa zohľadniť osobitosti prejednávanej veci (I. ÚS 207/2012-27), avšak predmetné ustanovenie § 141a ods. 2 OSP tento ústavne konformný výklad neumožňuje a je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom...

Aj Ústavný súd SR vo veci PL. ÚS 16/95 uviedol: „S inštitútom právnej istoty v právnom štáte úzko súvisí požiadavka legálne nadobudnutých práv. Vo všeobecnom vyjadrení to znamená, že nikomu nemožno odňať jeho riadnym spôsobom nadobudnuté práva na základe neskoršie vydaného právneho predpisu.

Tam, kde sa však takýto neskorší právny predpis dotkne budúcej právnej existencie raz nadobudnutých práv, je potrebné uznať, že ide o výnimku z ochrany nadobudnutých práv.

Vychádzajúc z uvedeného je tiež možné uviesť, že subjekty právnych vzťahov by mali mať istotu, že tie právne úkony, ktoré boli uzavreté v súlade s právnou úpravou platnou v čase ich uzavretia, nebudú neskoršou právnou úpravou kvalifikované spôsobom, ktorý môže viesť až k strate ich právnej účinnosti. Takáto neskoršia právna úprava neochraňuje práva nadobudnuté v dobrej viere a pred jej účinnosťou. Pokiaľ ide o nové povinnosti, ktoré sú neskoršou právnou úpravou nositeľom takto nadobudnutých práv ukladané, je potrebné pripomenúť, že podľa čl. 13 ods. 1 Ústavy SR možno povinnosti ukladať len na základe zákona a pri zachovaní základných práv alebo slobôd, pričom je nepochybné, že toto ustanovenie vyjadruje ústavný príkaz ukladať právne povinnosti len do budúcnosti, ale v žiadnom prípade však nie aj do minulosti (pro praeterito).“

Z vyššie uvedeného preto vyplýva, že ak zákonodarca zasiahol do práva účastníka konania uplatniť si svoj nárok na súde uložením povinnosti zaplatiť preddavok na trovy konania, urobil tak v prípade aplikácie §141a O. s. p. do minulosti, t. j. do obdobia pred účinnosťou novej právnej úpravy ústavne nekonformným spôsobom a porušil tak ústavné práva sťažovateľa zásadným spôsobom.»

Sťažovateľ tiež poukazuje na to, že „Judikatúra i právna doktrína sa zhodli na závere, že ustanovenia § 141a a § 372u O. s. p. vzbudzujú pochybnosti o súladnosti tohto inštitútu s Ústavou SR.“. V tejto súvislosti uvádza uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 591/2013 z 10. decembra 2013 a poukazuje tiež na to, že „Predmetné ustanovenie § 141a O. s. p. je tiež predmetom konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky o návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky podaným Okresným súdom Pezinok, sp. zn. RVP 13347/2014 o súlade ustanovenia § 141a O. s. p. a § 372u O. s. p. s Ústavou Slovenskej republiky.“. Na tomto základe sťažovateľ vyslovuje svoj právny názor, podľa ktorého „je Okresný súd Bratislava II povinný prerušiť konanie vedené pod sp. zn. 22 Cb/105/2013“.

Ústavný súd pre úplnosť uvádza, že návrh Okresného súdu Pezinok bol odmietnutý po predbežnom prerokovaní uznesením sp. zn. PL. ÚS 39/2014 zo 17. decembra 2014 pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... Základné právo sťažovateľa... v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo... v článku 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 22 Cb/105/2013-818 zo dňa 31. 10. 2014 a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, porušené bolo.

... Uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 31. 10. 2014, č. k. 22 Cb/105/2013-818, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť sťažovateľovi... náhradu trov právneho zastúpenia, vrátane DPH v sume 340,90 eur... na účet jeho právneho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ v sťažnosti tiež navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu z 31. októbra 2014 do rozhodnutia ústavného súdu o jeho sťažnosti.

„Predmetnú žiadosť odôvodňuje sťažovateľ najmä tým, že okresný súd bez skúmania predpokladov na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov podľa § 138 O. s. p., uložil sťažovateľovi povinnosť zložiť preddavok na trovy konania v takej vysokej sume (1.150.654,77 eur), ktorú vôbec nemá k dispozícii a objektívne v takom krátkom časovom úseku (30 dní) si ju takmer žiadna právnická osoba nie je spôsobilá zabezpečiť. Nezaplatením preddavku v určenej lehote všeobecný súd konanie v lehote 15 dní od uplynutia lehoty na zloženie preddavku na trovy konania zastaví, hoci (i) súdny poplatok z návrhu zaplatený bol (a to dokonca v maximálnej výške 33.193,50 eur a súčasne (ii) navrhovateľ splnil všetky podmienky konania ustanovené právnym poriadkom Slovenskej republiky platné v čase podania žaloby, t. j. 19. 10. 2011. Uvedený postup všeobecného súdu by spôsobil nezvratné škody a odňal by sťažovateľovi právo na spravodlivý proces, predovšetkým právo na prístup k súdu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zo sťažnosti možno vyvodiť, že jej podstatou je námietka sťažovateľa, podľa ktorej okresný súd ústavne nekonformne aplikoval § 141a OSP, v dôsledku čoho došlo k neprípustnému zásahu do jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, predovšetkým práva na prístup k súdu, ako aj práva na ochranu majetku. Napadnuté uznesenie okresného súdu je podľa jeho názoru v rozpore so zmyslom a účelom Občianskeho súdneho poriadku a predstavuje prekážku v prístupe k spravodlivosti.

V súlade s § 141a ods. 1 OSP navrhovateľovi, u ktorého nie sú splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 v celom rozsahu a ktorý uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy prevyšujúcej 400-násobok životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu, súd na návrh odporcu uloží, aby v lehote nie dlhšej ako 60 dní zložil preddavok na trovy konania. Na zloženie preddavku podľa prvej vety vyzve súd súčasne

s uložením povinnosti navrhovateľovi v rovnakej lehote aj odporcu. Povinnosť zložiť preddavok na trovy konania nemá účastník, ktorého majetkové pomery ako dlžníka nemožno usporiadať podľa osobitného predpisu o konkurznom konaní. Ak navrhovateľ preddavok na trovy konania v určenej lehote nezloží a odporca, ktorý má povinnosť zložiť preddavok, ho zložil, súd konanie v lehote 15 dní od uplynutia lehoty na zloženie preddavku na trovy konania zastaví.

Podľa názoru ústavného súdu je v posudzovanom prípade už na prvý pohľad zrejmé, že napadnutým uznesením okresného súdu k neprípustnému zásahu do označených základných práv dôjsť nemohlo. Samotné vydanie napadnutého uznesenia, ale ani nadobudnutie právoplatnosti tohto uznesenia nemá totiž bez ďalšieho za následok zásah do základných práv sťažovateľa na súdnu ochranu. K dôsledkom, na ktoré sťažovateľ v sťažnosti poukazuje, by totiž mohlo dôjsť až prípadným vydaním uznesenia o zastavení konania v zmysle už citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (obdobne pozri napr. II. ÚS 129/2012, II. ÚS 135/2012).

Na rozdiel od uznesenia o povinnosti zložiť preddavok v zmysle § 141a ods. 1 poslednej vety Občianskeho súdneho poriadku je proti uzneseniu o zastavení konania prípustné odvolanie a vo vzťahu proti prípadnému nepriaznivému potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu prichádza do úvahy aj podanie dovolania, a to s prihliadnutím na dôvod uvedený § 237 písm. f) OSP. Tak v rámci odvolacieho konania, ako aj v rámci dovolacieho konania proti prípadnému uzneseniu okresného súdu o zastavení konania bude mať sťažovateľ možnosť uplatňovať všetky tie zásadné námietky, ktoré sú obsahom sťažnosti podanej ústavnému súdu. Všeobecné súdy preto v takomto prípade budú mať možnosť skúmať, či prípadné zastavenie konania pre nezaplatenie preddavku na trovy konania je v danom prípade zlučiteľné s tými právami, porušenie ktorých sťažovateľ touto sťažnosťou namieta. Za týchto okolností ústavný súd považuje podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy za predčasné, keďže sťažovateľ bude mať v ďalšom priebehu konania vedeného pod sp. zn. 22 Cb 105/2013 k dispozícii účinné právne prostriedky na ochranu svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s č. 1 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V súvislosti s konkrétnou námietkou sťažovateľa vzťahujúcou sa na odôvodnenie nálezu sp. zn. I. ÚS 112/2012 zo 6. júna 2012 ústavný súd dodáva, že v citovanom náleze ústavný súd síce vyslovil porušenie práv podľa ústavy a dohovoru, ku ktorým malo dôjsť uznesením Okresného súdu Poprad č. k. 13 C 270/08-938 z 9. januára 2012, ktorým bola účastníkovi konania uložená povinnosť zložiť preddavok na trovy konania, avšak zároveň zdôrazňuje, že s prihliadnutím na ďalšiu rozhodovaciu činnosť ústavného súdu (II. ÚS 129/2012, II. ÚS 130/2012, II. ÚS 131/2012, II. ÚS 132/2012, II. ÚS 133/2012, II. ÚS 134/2012, II. ÚS 135/2012, IV. ÚS 721/2013, IV. ÚS 112/2013, I. ÚS 537/2014) išlo o ojedinelý (menšinový) názor jedného zo senátov ústavného súdu, ktorého ojedinelosť preukazuje aj uznesenie toho istého senátu (I. ÚS), ktorý v obdobnej veci uznesením sp. zn. I. ÚS 440/2012 z 3. októbra 2012 (teda po vydaní uznesenia sp. zn. I. ÚS 112/2012) sťažnosť už meritórne neposudzoval, ale ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako neprípustnú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2016